

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **Finančního úřadu v Berouně**, se sídlem v Berouně, Tyršova 1634, za účasti **JUDr. B. K.**, správce konkursní podstaty úpadce Z. d. Ú. v Ch. – v likvidaci, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 4. 2006, č. j. 44 Ca 26/2006 – 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 18. 4. 2006, č. j. 44 Ca 26/2006 - 14 zrušil pro vady řízení jednak rozhodnutí Finančního úřadu v Berouně ze dne 16. 1. 2006, č. j. 2611/06/026911/3481, kterým tento správce daně převedl přeplatek na dani z přidané hodnoty vykázaný ke dni 16. 1. 2006 ve výši 6074 Kč na úhradu nedoplatku na dani z převodu nemovitostí (dále jen „DPH“) evidovaného u téhož správce daně v celkové výši 3 250 067 Kč, přičemž dnem úhrady měl být den 28. 12. 2005, a jednak rozhodnutí Finančního úřadu v Berouně ze dne 26. 1. 2006, č. j. 7683/06/026911/3481, jímž byla zamítnuta reklamace správce konkursní podstaty JUDr. B. K., úpadce Z. d. Ú. v Ch. - v likvidaci úpadce (dále jen „účastník“) proti prvostupňovému rozhodnutí o převedení přeplatku na DPH. Krajský soud dovodil, že obě rozhodnutí stěžovatele jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Správce daně v rozhodnutí ze dne 16. 1. 2006 neuvedl, proč vykazuje přeplatek na DPH ke dni 16. 1. 2006, neuvedl rovněž důvod a dobu vzniku nedoplatku na dani z převodu nemovitostí a navíc ani neodůvodnil jeho výši. Krajský soud z těchto důvodů proto nemohl přezkoumat, zda částky uvedené v citovaném rozhodnutí vůbec odpovídají

skutečnosti. Ze stejných důvodů nemohl přezkoumat ani správnost dne úhrady přeplatkem na dani. Rozhodnutí ze dne 26. 1. 2006 bylo rovněž nepřezkoumatelné, protože se uvedenými skutečnostmi také nezabývalo.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku krajského soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V kasační stížnosti namítal, že krajský soud nesprávně vyložil ustanovení § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“). Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/02, v němž je uvedeno, že pokud by mělo být přijato výhodnější postavení finančního úřadu jako správce daně při uspokojování pohledávek, které vyjadřují veřejný zájem, muselo by být zákonodárcem formulováno explicitně. Tak je tomu právě u ustanovení § 105 zákona o DPH. Nelze proto dovozovat, že by jako správce daně, který postupoval v intencích uvedeného ustanovení, porušil Listinu základních práv a svobod. Pokud by totiž rozhodl odlišně, než jak učinil v rozhodnutích zrušených krajským soudem, byla by jeho rozhodnutí v rozporu se zákonem, resp. byla by protiprávní. Proto navrhl, aby byl zrušen rozsudek krajského soudu a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal především na to, že žádný právní předpis nestanoví pro správce daně v konkursním řízení výhodnější postavení oproti ostatním věřitelům. Z tohoto důvodu má za to, že stěžovatel nerespektuje ve svých rozhodnutích nejen zákon o konkursu a vyrovnání, jako speciální předpis vůči zákonům upravující daňovou problematiku, ale ani nálezy Ústavního soudu a rozsudky Nejvyššího správního soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti a jelikož neshledal vady uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti, dospěl k závěru, že podaná kasační stížnost není důvodná.

Nesprávné posouzení právní otázky, jak je namítáno v kasační stížnosti, může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak tento byl nesprávně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Tuto vadu řízení spatřoval v tom, že správce daně v rozhodnutí ze dne 16. 1. 2006 neuvedl, proč vykazuje přeplatek na DPH k tomuto datu, neuvedl ani důvod a dobu vzniku nedoplatku na dani z převodu nemovitostí a navíc neodůvodnil jeho výši. Ze stejných důvodů pak nemohl přezkoumat ani správnost dne úhrady přeplatkem na dani. Rozhodnutí ze dne 26. 1. 2006 je rovněž nepřezkoumatelné, protože se uvedenými skutečnostmi též nezabývalo a vychází z toho, že částka nedoplatku a den úhrady jsou správné, aniž by v něm bylo uvedeno, jak k těmto údajům správní orgán dospěl.

Z uvedeného vyplývá, že krajský soud svůj závěr v napadeném rozsudku řádně odůvodnil a že rozhodnutí stěžovatele nebyla zrušena pro nezákonnost, nýbrž pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti těchto rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Namítá-li tudíž stěžovatel v kasační stížnosti nezákonnost rozsudku krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, uplatněný stížní důvod, tento důvod na napadený rozsudek vůbec nedopadá. Je tomu tak proto, že tento rozsudek nebyl založen na chybném výkladu ustanovení § 105 zákona o DPH, jak lze dovodit z tvrzení stěžovatele, ale na vadě řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Uplatněný stížní důvod se proto zcela míjí s důvody, na nichž je založen napadený rozsudek krajského soudu. Nesouhlasil-li stěžovatel se závěrem krajského soudu, že správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, měl obsahově a právně argumentovat skutečnostmi, z nichž by bylo možno dovodit, že tato rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Nic takového ovšem stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal. Z celé kasační stížnosti proto není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu ve vztahu k důvodům, pro něž zrušil tento soud správní rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto za situace, kdy stěžovatel namítal pouze nesprávný výklad ustanovení § 105 zákona o DPH, posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu